

Hvis man nu vil undersøge, hvad dette egentlig vil sige i Forhold til, hvad vi har været oppe paa, saa vil man se, at fra Aaret 1920—21, da vi var oppe paa 760 Mill. Kr., og til Aaret 1924—25 har der været en Nedgang paa 330 Mill. Kr., og hvis jeg sammenligner dette Finanslovsforslag med Aaret 1919—20, vil Udgifterne vise sig at være gaaet ned med et Beløb af 170 Mill. Kr. Jeg tror, enhver vil indrømme mig, selv om man ikke holder af Tal — og det er der jo adskillige, der ikke gør, de finder dem tørre og kedelige —, at disse Tal er i allerhøjeste Grad talende, og de bærer Vidnesbyrd om, at der i disse Aaringer er udført et godt og energisk Arbejde. Men det tager sin Tid at komme igennem, det gaar ikke i en Hast; man maa successivt arbejde sig frem til at skabe Balance paa Budgettet. At naa Balance ved et Budget paa ca. 430 Mill. Kr. har jo kun været muligt, naar man var i Stand til at skaffe øgede Indtægter, og derfor er det, de forskellige nye Skattelove er ført frem; Oppositionen har jo vist os den Ære at stemme imod dem over hele Linien. Disse nye Skattelove har været nødvendige paa Grund af det store Fald, ja, man kan ligefrem sige den kolossale Nedgang, der har været i Skatteindtægten, i Indkomst- og Formueskatten. Denne Skat var i 1919—20 oppe paa 325 Mill. Kr., og nu budgetterer man et Beløb af 117 Mill. Kr., altsaa en Nedgang af 208 Mill. Kr. Det er jo ganske givet, at der under disse Forhold maatte nye Skatteindtægter til, hvis man skulde naa til det Beløb, jeg nævnte, 430 Mill. Kr.; der er paa Finanslovsforslaget opført en Skatteindtægt paa i alt 380 Mill. Kr. Og nu kan man jo være en større eller mindre Tilhænger af direkte eller indirekte Beskatning — jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg er en meget stærk Ven af den direkte Beskatning —, saa tror jeg dog neppe, ret mange, heller ikke i denne Sal, for Alvor vil mene, at det vil være muligt i Øjeblikket yderligere at belaste Indkomst- og Formueskatten. Man staar da overfor det Spørgsmaal at skulle finde nogle lempeligere Skatter, hvorigennem man kan forvente at faa disse Penge ind, og dèr tror jeg, at det er den lempeligste Form, Regeringen her har valgt for de Skatter, vi her har faaet. Men nu er der jo intet, der finder Naade for Oppositionens Øjne i saa Henseende, og jeg ser, at der findes en Artikel i de radikale Blade, i hvilken der ankes over den store Toldindtægt, som skulde beløbe sig til 76 Mill. Kr., saavel

som over de store Forbrugsskatter for Øl-Tobak og Spiritus, og over, at den højtærede Statsminister har udtalt Glæde over, at Toldindtægterne, med andre Ord de indirekte Skatter, viste en Stigning. Dette vilde forværre vor Krone og gøre megen anden Skade. Jeg har nu set efter, hvad den højtærede Finansminister har sagt, og han har herom sagt følgende, som jeg skal tillade mig at oplæse: „Man kan jo ogsaa være for pessimistisk, og jeg tror ikke, det er gavnligt udelukkende at fremhæve Tegnene i ugunstig Retning; man maa ogsaa have Lov til at fremhæve de gunstige Tegn. Et af disse er finansielt set utvivlsomt de stigende Indtægter af de indirekte Skatter, der i Virkeligheden har vist sig i de første, her kan jeg sige 6 Maaneder. Denne Stigning er ikke ganske ubetydelig.“ Ja, jeg synes, at den højtærede Finansminister har Ret i, at det maa være et glædeligt Tegn finansielt set; og allermindst synes jeg, at man fra Rigsdagens og Oppositionens Side skulde anke over dette. Thi større Glæde har der aldrig været i denne Sal, end da den forrige Finansminister kunde udtrykke sin Glæde over, at Skatterne i 1919—20 var gaaet saa rigeligt ind. Og hvad var det, der gik saa rigeligt ind, og som han var saa glad over? Ja, det var alle Skatter og ikke mindst Told- og Forbrugsskatterne, som var gaaet ind med over det dobbelte af, hvad der var budgetteret. „Dette var netop i Kraft af, at man i det nævnte Aar drak og røg og morede sig. Det gav mange Penge i Statskassen; i Kraft heraf fik man det gode Overskud paa Driftsregnskabet, og Resultatet heraf var Statsregnskabet for 1919—20. Jeg skal nævne nogle enkelte Tal derfra. Naar man nu taler om de stigende Toldindtægter, saa ved vi, at disse i 1918—19 gav 24½ Million, men i 1919—20 gav de 72,6 Millioner, altsaa det 3-dobbelte af, hvad de gav Aaret i Forvejen. Og naar man taler om Spiritusskatten, gav den i 1918—19 18,4 Millioner, men den naaede i 1919—20 op til 34,7 Millioner. Maa jeg for øvrigt indskyde den Bemærkning her, at for Spiritusskatten er Forholdet jo det, at den er nedsat med ¼, hvad jeg personlig i høj Grad beklager. Men det er jo et Faktum, at netop Oppositionspartierne har stemt, i hvert Fald Flertallet af Oppositionspartierne har, saa vidt jeg ved, stemt for, at Spiritusskatten skulde sættes ned fra 20 Kr. pr. Liter 100 pCt. Alkohol til 15 Kr. pr. Liter. Jeg stemte ganske vist imod dette, og jeg gjorde det, fordi jeg mente